

на Първото светско класно горнооряховско училище

СУ „ГЕОРГИ ИЗМИРЛИЕВ“

ТРАДИЦИИ И МОДЕРНОСТ

ЗА БЪЩЕЩЕТО НА ГОРНА ОРЯХОВИЦА

СУ „Георги Измирлиев“ – Горна Оряховица е образователна институция със 162-годишна история. Наследник е на първото в града изцяло българско мъжко класно училище, което е едно от първите след Габровското и Пловдивското, основано през 1859 г. от Иван Момчилов. Мисията на училището е да бъдем иновативно, модерно училище, работещо за пълноценното развитие на учениците, като:

- се учим на учене, но и творим красота свободни, без ограничения, в позитивна среда; спортуваме и се забавляваме;
- се учим да прилагаме знанията и уменията в реалния живот;
- се учим да живеем в толерантност и взаимно зачитане с околните, уважение и сътрудничество;
- се учим да проявяваме активна гражданска съвест;
- модернизирате образователната институция;
- усвояваме принципите на здравословния начин на живот и емоционалната интелигентност.

Учебната 2020 / 2021 година СУ „Георги Измирлиев“ започна с 896 ученици от първи до дванадесети клас, изпълнили 37 паралелки.

Работещите са квалифицирано иновативно работещи съдържание (гимназиализация) Училището първи клас, съот правилата за електро-

в училището педагози са 72 с квалификация и мотивация. Училището е като в това съвременно направление вече втора година по дигитална трансформация на учебното ние в профил „Природни науки“ (I - IV клас).

осъществява прием на ученици в образно „Система“ прием ученици в „Гео-два“ и с-

Гимназията разполага с модерна материално-техническа база, съвременни кабинети за дискусии, обновени спортни площи, амфитеатрална сцена, седящи места, класни стаи на открито, голям и постоянен басейн. Организиране и среда със специализирани

Модерната и с-и Измирлиев“ се атмосфера за раз-в образователния на иновативни мер-развитие на умения, то в живота, вклю-ситуации, породени на различни видове инте-ученическа възраст; въвеждане на нови технологии за развитието на модерно и високотехнологично образование; увеличаване на броя от интердисциплинарни и на проектно-базираните уроци.

Скъпи ученици, учители, колеги, родители, приятели и партньори на голямата общност измирлиевци,

На патронния празник отново сме заедно! Това е най-голямата награда за всички, в чито гърди тупти измирлиевско сърце. Средно училище „Георги Измирлиев“ празнува 162 години от създаването си. Ние сме същността, вдъхновението, успехите, благодарността, радостта в настоящето и устремения поглед към бъдещето! Историята на Гимназията е изписана със златни букви – обстоятелство, което мотивира и респектира. Живеем в трудни времена на пандемия, кризи, преходи, но това не отнема нито частица от обичта, с която се обръщам към Вас, мили ученици! Респектирана съм от всички колеги, с които, вече втора година на изпитания, заедно поддържаме неугасим огъня на знанието и грижата към децата! Щастлива съм, че имаме толкова много прекрасни родители, които с внимание и търпение помагат на чудесните ни момичета и момчета! Житейската настройка и

възпитание проличават в трудни дни. Твърдението съдържа дълбока мъдрост. Независимо от прекъсванията на присъствения учебен процес, от сложността на обучението в електронна среда, ние общуваме пълноценно! Учим, творим, развиваме се, каляваме характери. Затова Ви благодарим – за всичко! Мили ученици и учители, Вероятно ще преживеем още много предизвикателства – добри и не чак толкова. Най-важно е да съхраним живота, привързаността на нашите ученици към училището и разнообразните сфери на науките, да възпитаваме здравословните навици, природосъобразния живот, хуманитарните ценности. Всичко това – с близост до природата, до истинските житей-

ски стойности. Можем го и го правим, независимо от сложността на ситуацията, която също така ни напомня, че никой не може да промени предначертаното добро или зло, но може да смекчи с вяра, постоянство и отзивчиво сърце ударите на делника, за да изпита отново щастие в тържествените дни. Честит празник, скъпи измирлиевци! Ние продължаваме напред – силни и мотивирани, търсещи и свободни, иновативни, почитатели традициите и символите на СУ „Георги Измирлиев“! Нека училищната сграда винаги да бъде оживена от детски смях и радостен глъч на споделени успехи!

Кристина Аврамова
Директор на
СУ „Георги Измирлиев“

ВИПУСК 2021 - ГОТОВИ ДА ПОКОРЯВАТ СВЕТОВЕ

В VII Национален литературен конкурс „И децата покоряват светове. Покажи, че можеш 2020“ на тема „Разказ в 10 изречения“, организиран от Фондация „Шанс за децата и природата на България“, участваха 6 ученици от 12 клас от СУ „Г. Измирлиев“ - Никол Влаева - 12 „а“ клас и Мария Радева, Пламена Енчева, Славей Семова, Сияна Йорданова и Трифон Йорданов - всички от 12 „б“ клас.

Сред 223-мата млади български творци от над 60 населени места в страната и чужбина на първо място се класира Мария Радева, а на трето място - Славей Семова.

Освен наградените творби, всички разкази, които са привлекли вниманието на компетентното жури, ще бъдат издадени в книгата сборник „Разказ в 10 изречения“ през май 2021 г. Ще бъдат включени разказите на български младежи от САЩ, Германия, Шотландия, България, както и на пет талантиливи деца, чиято възраст е под обявената в регламента.

Изключителна радост и задоволство ни носи и фактът, че разказите на петима от нашите участници ще бъдат включени в този сборник! Браво, деца! Гордеем се с вас!

Един ден от онова време

Беше един обикновен ден от онова време - на робство и войни, когато се срещнаха двамата велики творци- Христо Ботев и Любен Каравелов, та като подхванаха един разговор ...

Първо поодумаха локдауна - как не могат да се видят, да пийнат, как по цял ден Ботев заедно с Венета я хапнат, я гледат някой романтичен филм в Нетфликс, и от дума на дума стигнаха и до публицистиката - всеки сподели как и къде се извява. Ботев качвал във Фейсбук и Инстаграмовите си творби, които били обсипвани с лайкове и коментари, докато Каравелов нямал същия успех със статиите си, но с помощта на своя приятел и споделянето на публикации, надеждата му за повече популярност се завръщала. Обърнаха някоя друга дума и за Левски, който наскоро качил в канала си в Ю Тيوب влог: „Как да се преобразим в турски паша“. И като споменаха Дякона, той

се зададе зад ъгъла на една стара къща и възмутен от обстановката ги поздрави леко навъсено и веднага подхвана темата за локдауна. Сподели на своите събратя, че с тези мерки и забрани не може да организира комитетите и да събира хора, та започнал да използва Тиймс, където обаче никой не искал да си пуска нито камерата, нито микрофона. Докато обсъждат неволите си, Ботев получи обаждане по месинджър от Венета, която го викаше да гледат „Хубава жена“, и разговорът на тримата велики в нашата история приключи.

Левски отиде да купи брашно и ориз преди да е дошъл часът на зеления коридор за възрастни, а Каравелов се прибра, за да публикува нова статия във Фейсбук. Ботев бодро закрачи към Венета, а в главата му напираше нов стих: Тъй върви светът ...

Мария Радева
12 „б“ клас

Старата пейка

Свидната къщурка продължава да стои там като символ на селския живот, като паметник на вечността - със счупените керемиди, със стичащата се отвсякъде вода, със скърцащата, почерняла портичка, със старата дървена пейка отпред, която пази толкова спомени и толкова сладки истории, разказани на нея.

Ето ги баба и дядо, както винаги седнали на старата пейка, обсъждайки света и малкото останали добри хора наоколо: баба носи забрадка и онези толкова ценни за нея обувки, подарени от мен, лицето ѝ е покрито с бръчки, усмивката е все така широка, когато ме вижда, очите ѝ все още греят, просто пламъчето е станало по-мътно от съзлате; дядо е с познатите панталони на кръпки, все още пуши тежки цигари и ме посреща с онзи любим

мой поглед - благ и замечтан, а смехът му е все така сърдечен, когато ме вижда ...

Влизаме в къщата и пред мен се открива приятна, топла, битова обстановка - малка, дървена масичка с три столчета, вероятно направени от дядо, камина с дръвца, които грижливо закрепени до борови клончета, свещички и икони. Носи се уханье на прясно изпечен хляб и гозби, сготвени с любов и майчински трепет. След сладка размисъл дядо ме дръпва за ръката и ме води в неговата работилница, където открай време прави чудеса само от парче дърво. На една от етажерките забелязвам количката, с която играех по цял ден като дете - измайсторена от дърво, боядисана прилежно и подарена от него с много обич; дядо поиска да я задържи за спомен от мен, но аз

знам, че не се нуждае от нея, а от онова специално чувство, което го обзема, когато я гледа... На изпроводяк баба ме прегръща и ми подава пари с трепереща ръка, но аз не ги приемам, а им обещавам, че ще ги навестявам често, без значение колко далече е градът и дали имам работа. Те дълго ми махат, доволни от моето завръщане и нетърпеливи за скорошното ми посещение. Всеки се прибира

в дома си, те - в своята пълна с живот, схлупена къщурка, аз - в моя пуст апартамент...

Чувствам се благодарен за безценния детски спомен за малкото момче от преди години, което тичаше край къщата, надбягвайки се с вятъра и обичаше да седи на старата пейка с хората, които караха времето да спре...

Славей Семова
12 „б“ клас

Отличията на Випуск 2021

Мария Радева - 12 „б“

I място в училищния конкурс „Моето училище и моята мечта“

I място в национален литературен конкурс „И децата покоряват светове. Покажи, че можеш!“ - 2020/2021 година

Участие и в националните конкурси „Възкресение Христово“ и „Вазовата България“

II място на областния кръг на олимпиада по български език и литература през учебната 2019/2020 година

Славей Семова - 12 „б“

Литературен конкурс „Пурпурно перо“, 2019 г. - II място;

Национален конкурс по народно приложно творчество „От Коледа до Васильовден“, 2019 г. - III място;

Национален ученически конкурс „Млад писател“, 2019 г. - III място;

Общински конкурс „Моето коледно чудо“, 2019 г. - I място;

Национален конкурс „Моите детски мечти“, 2020 г. - I място;

Национален литературен конкурс „Неразказани истории на един ловец на приключения“, 2020 г. - II награда;

Областен ученически конкурс за есе „Европа, в която искам да живея“, 2020 г. - I място;

Национален конкурс по народно приложно творчество „От Коледа до Васильовден“, 2020 г. - III място;

Национален литературен конкурс „И децата покоряват светове. Покажи, че можеш!“ - III място;

Никол Влаева - 12 „а“

Участие и отпечатване на разказ в литературен конкурс „И децата покоряват светове. Покажи, че можеш!“ - 2020 г.

Първо място в Коледния конкурс за рисунка, организиран от Община Горна Оряховица - 2017 г.

Трифон Йорданов - 12 „б“

III място в Национален конкурс „Земята наш дом“ на 25 международен екологичен форум „Сребърна“ със стихотворение - 2016 г.;

Най-добър четец в Националната седмица на четенето 22.10 - 26.10. 2018 г.;

Класиран с есе по проект „1000 стипендии“ - 2017/2018 г.;

Присъдена му е стипендия и грамота на името на СУ „Георги Измирлиев“ за отличен успех и принос към Гимназията - 2018/2019 г.;

Георги Йорданов - 12 „б“

Стипендия за отличници от Фондация Vcause по програма „Готови за успех“ (дават стипендии на отличници, които са в неравностойно положение)

Сияна Йорданова - 12 „б“

През 2019 г. - училищен конкурс „Моето училище - моята мечта“ и III място

Втора година стипендиант към Фондация „Благотворител“ и първа към фондация „Vcause“

Десислава Гурева - 12 „а“

Национален конкурс за млади изпълнители „Песенна палитра“ гр. Карлово 2021 - II място и награда на младежкото жури

VI Национален конкурс за вокално и танцово изкуство „Звезден сблъсък“: II място- рождествени песни II място - поп, джаз, мюзикъл

Камелия Радева - 12 „б“

Национален танцов конкурс „Танцова въртележка“ 2019 година - I во място

Български квалификационен конкурс „Dance cup bulgaria“ - II място и квота за Световното първенство (Dance World Cup), което ще се проведе през юли 2021 година в Бургос, Испания.

Камелия Радева, Мария Балтаджиева, Натали Петкова - 12 „б“

Международен танцов конкурс „Феми“ 2016, Базао, Румъния - I място

Балканската танцова спартакиада МЕЖДУНАРОДЕН ТАНЦОВ КОНКУРС за Купа „ТЪРНОВСКА ЦАРИЦА“ 2017 - I място

„Магията на танца“, Шумен 2018 година Гран При (I място)

Movmnt International Dance Competition 2018 - I и III място

НАЙ-МАЛКИТЕ СЛЪНЦА НА ГИМНАЗИЯТА

Моето училище се казва Средно училище „Георги Измирлиев“. То носи името на българския революционер Георги Димитров Измирлиев, известен като Македончето. Роден е на 21 април 1851 година. Участва в подготовката на Априлското въстание през 1876 година. Осъден е на съд, но сам слага край на живота си. Училището ми е просторно. Отвън има големи игрища, на които може да се играе футбол, баскетбол, волейбол и още много други игри. Пред главния вход на училището има красива градина с цветя. Някои от търже-

ствата ни се провеждат на откритата сцена, която е в двора на училището. Отвътре се простират многобройни кабинети – на началните класове, по биология, химия, география, история, математика, информационни технологии. Всички те са украсени по различен и интересен начин. В училището има още голяма библиотека, от която можем да си вземем различна литература през учебната година, както и книжки от списъка за лятната ваканция. Има плувен басейн, където се учим да плуваме с помощта на треньора по

плуване и учителите по физическо възпитание. По-малките ученици могат да играят и почиват в игротеката.

Когато времето навън е лошо, учениците спортуват в някои от трите големи физкултурни салона. Училището има голяма актовна зала, в която се провеждат родителски срещи, тържества и театрални представления. В сградата има малък музей, в който можем да видим предмети от бита на хората и да научим повече за културата на българския народ. За поддържане на фигурата

Тончева казва „Напиши това“ – аз пък ѝ кляя сърдито глава. Аз съм детенце с малка ръка, как да напиша това!? Казват ми всички деца в класа „Почвай да пишеш, Мише, сега“. Няма да мина на косъм сега – трябва да пиша на тая дъска.

Михаела Тодорова, 3 „в“ клас

ми физкултурни салона. Училището има голяма актовна зала, в която се провеждат родителски срещи, тържества и театрални представления. В сградата има малък музей, в който можем да видим предмети от бита на хората и да научим повече за културата на българския народ. За поддържане на фигурата

и тонуса можем да използваме и фитнес залата ни. Обичта към моето училище е плод на всички възможности, които може да ми предостави за моето образование. Щастлива съм, че имам добри съученици и всеотдайни учители.

Мартина Байчева, 3 „г“ клас

Слънцето надникна над облачето бяло и отметна го в страни като детско одеяло. Засия и заискри и с усмивка топла цялата земя покри. Протегна се и се огледа, усмихна се на слънчогледа, погледна в клоните на клена, намигна палаво и на елена. Побутна бръмбарче лениво, огледа се в поточето игриво, Оправи жълтата си блузка и се приготви за закуска. Похапна палачинки, кифлички със мед и вкусен шоколадов сладолед. Когато сили то събра, огря над цялата земя.

Мария Петрова, 3 „в“ клас

Антоанета Момчилова, 4 „а“ клас

Марсианско нашествие

Имало едно време малка планета на име Марс. Там си живеели прекрасни марсианците, но им липсвал контакт с хора от друга планета. Решили да се качат на своя космически кораб и да намерят планета, на която да се заселят и да намерят приятели. Така и направиха. Тръгнали на космическо пътешествие и накрая кацнали на планетата Земя. Среცнали възрастни хора, които не ги харесали. Започнали да гонят марсианците и да се държат грубо с тях. Хората ги мислели за заплаха и ги гонели. Марсианците си тръгнали ядосани и се

прибрали вкъщи. Решили да направят вирус, който да заразява само възрастните хора, без да вреди на децата. Разработили вируса и го нарекли COVID-19. Пуснали го на Земята. Възрастните хора започнали да се заразяват и да умират. Според плана на марсианците, децата оставали незаразени. Но без да искат, марсианците навредили и на децата. Властите затворили училищата и детските градини и децата започнали да учат от домовете си, чрез компютри и телефони, а това им вредило. Марсианците разбрали грешката си и решили да

направят ваксина срещу вируса. Казали си, че няма да се справят сами, затова взели решение да отидат пак на Земята и да вземат група деца, които да им помогнат. Тръгнали на път към Земята. Пристигнали и започнали да търсят деца.

Навсякъде търсили, но не намерили никъде. Останало само едно място – град Горна Оряховица. Намерили СУ „Георги Измирлиев“ и избрали деца от V „г“ клас. Марсианците и децата тръгнали към малката планета. Когато пристигнали, отишли в една лаборатория. След дълги тестове създали успешна ваксина. Изпратили ваксината на Земята. Всички се излекували и благодарили на децата от V „г“ клас. Животът на хората се върнал към нормалното. Отворили училищата и детските градини. Децата били много щастливи. Хората приели марсианците и всички заживели щастливо.

Камелия Ангелова, V „г“ клас

СРЕДНО УЧИЛИЩЕ „ГЕОРГИ ИЗМИРЛИЕВ“
Горна Оряховица

Кампания 2021

ОБЯВЯВА
прием в първи клас

Уважаеми родители,
изберете
нашето училище,
защото тук:
Заедно учим, творим, мечтаем!

Единствено ние предлагаме

- Обучението е забавление!
- Индивидуален подход
- Отлични възможности за спорт!
- Модерна база!
- Играта е на почит!
- Учителят е приятел!
- Изкуството е ежедневие!

Онлайн прием
<http://sou-gizmirliiev.jsoft.eu/>

12 май - 21 май
За да бъдат децата ни ЩАСТЛИВИ!

ТВОРЦИТЕ НА СУ „ГЕОРГИ ИЗМИРЛИЕВ“

„Животът не е проблем за решаване, а реалност, която да бъде преживяна“

Сьорен Киркегор

Животът е дълъг път на себепознание и търсене на отговори на много важни въпроси: Какъв е смисълът на живота? Какъв е ключът към пълноценен живот?... Забързаното ежедневие е един от проблемите за пълноценно съществуване. Хората са вгълбени в собствените си проблеми и забравят за заобикалящия ги свят.

Почти всички са материалисти и не знаят какво е да си благодарен и да се радваш на нематериалните богатства, които са от огромно значение. За жалост, малко са хората, които са духовно извисени... Има много проблеми, които срещаме ежедневно, но ние трябва да се примирим с реалността, защото за да бъдем щастливи, не трябва да се натоварваме психически. В живота винаги ще има възходи и падения. Понякога от страх да

не направим нещо „не както трябва“, ние се затваряме в себе си и се вкопчваме в обикновеното и повтарящо се ежедневие, а не трябва да е така. Трябва да изпробваме различни неща, дори и да грешим, защото човек се учи от грешките си. Моментите на слабост не трябва да ни отказват да се борим за постигане на мечтите си, защото именно пътят към достигането им ни прави щастливи и ни мотивира. Човекът трябва да се освободи от око-

вите на безличието, да разкрие същността си и да изразява себе си, без да се притеснява. По този начин ще постигне много трудно осъществим блян – вътрешна хармония. Времето определя нашето битие, но и се гради на него. С търпение, воля и нравствена сила човек би стигнал далеч. „Не се страхувай от смъртта, а от неизживения живот. Не е нужно да живееш вечно. Трябва просто да живееш.“

Тинита Хаджиева, 11 „а“ клас

Моето училище

Помня първия си ден тук. Притеснявах се повече от всякога. Класната ми учителка беше много мила и внимателна с всички нас, но мисля, че това не помагаше. Когато влязох в класната стая, имаше питка с мед. Най-голямо впечатление ми направи това, че в стаята нямаше легла за следобеден сън, трудно се свиква с това. Имах чувството, че съм в нов, различен свят, чудих се защо изобщо трябва да съм тук. Когато се запознах със съучениците ми, разбрах колко много ми липсват старите приятели. Не обичах училището, то беше по-странно и по-различно от това, на което бях свикнала. След известно време се опознах с някои мои съученици. Разбрах, че не са толкова лоши.

Когато станях в пети клас, някои неща се промениха. Учителите станаха много, всеки с различен метод на преподаване. Всеки имаше свои изисквания. Премиснавах през труден период. Това беше моментът, в който трябваше да разчитам на приятелите си. Ако не бяха някои от тях, аз нямаше да съм това, което съм сега. Училището е онази висока сграда, в която ходиш, за да получиш образование, за да се усъвършенстваш в дадени сфери и да разбереш с какво искаш да се занимаваш, когато пораснеш. Да, но не е точно така... Училището ти дава образованието, от което имаш нужда, но не само това. То ти помага да станеш по-добър човек, да се научиш да споделяш, да контактуваш

с хората и да създаваш нови приятелства, дори да те научи да обичаш. Това е основното образование - образование за човечност. Сега, 7 години по-късно, някои от най-близките ми приятели са в класа ми. Сега разбрах защо трябва да бъда тук - в

моето училище!
Кристиана Стоянова, 7 „а“ клас

*Училището наше е чудесно,
загружно учим уроците си лесно.
Не ни плаши карантина,
учим усилено цяла година.*

*В междучасие сме всички,
чуруликат пойни птички.
Щом звънецът удари за час,
всички влизаме във клас.*

*Влизат учителите ни прекрасни
и ни учат на уроци разни.
Учим се да слушаме търпеливо,
за да бъдем оценени справедливо.*

*Щом приключи последния час,
в режим „свободно“ е целия клас.
Не мислим много за домашни,
а играем по площадки прашни.*

*Всички пляскаме с ръце,
предизвикваме хорце,
и пеем от сърце
„Все така да сме добре“.*

Христина Христова, 5 „г“ клас

Ако съм голяма

Със сигурност повечето деца искат да бъдат големи, защото мислят, че при тях е по-лесно – не трябва да ходят на училище, да учат уроци и да пишат домашни. Но далеч не е така. Възрастните трябва да ходят на работа, да решават сериозни проблеми, да се грижат за нас - децата. Същност, никой не определя кога порастава и кога все още не. Големите също имат хубави моменти. Бих искала да направя това - хубавите ми мигове да бъдат повече от лошите и мрачните. Не се мисля

за голяма... все още. Но нека си представим, че съм пораснала и трябва да реша какво да правя с живота си. Когато започна да уча за бъдещата си професия, ще трябва да поема голяма отговорност. Мечтата ми е да стана ветеринарен лекар, но

знам, че този занаят е много труден и отговорен. Когато порасна ще следвам тази своя мечта, но накъде ще ме отнесе животът предстои да разбера. Всеки в даден момент порастава и е нужно да се справя с трудностите, които животът му е поднесъл.

Истината е, че всеки голям иска да бъде отново дете, да се върне в безгрижните си години и да остане завинаги в тях. Моето послание е да не бързаме да пораставаме, а да се насладим на своето детство.

Деница Ангелова, 6 „а“ клас

ТВОРЦИТЕ НА СУ „ГЕОРГИ ИЗМИРЛИЕВ“

АКО НЕ МОЖЕШ ДА ПРОМЕНИШ СВЕТА, ПРОМЕНИ ОТНОШЕНИЕТО СИ КЪМ НЕГО

Всеки от нас, дълбоко в себе си, желае да живее в по-добър свят. И все пак, никой не предприема нещо, защото „лошите“ не сме ние, а останалите. Ако всички желаем едно и също, защо все още не сме го постигнали? Въпросното разделение - аз и останалите, аз и другите - е основната причина за отлагане на решаването на тези глобални проблеми. Всеки се бори да защити собствените си инте-

реси, което води до още повече конфликти. Можем ли да променим света? Няма грешен отговор на този въпрос. Малка стъпка към промяната на света би била промяната на нашия собствен свят и светоглед. Въпреки влиянието на социалната среда, ние сме способни сами да определим вярванията и убежденията си. Всичко е въпрос на избор. Живеем в един изключително негативен и сив свят. Положителната нагласа е първата крачка към промяната. А когато и това не работи, е нужно просто да си дадем почивка. По този начин осъществяваме съзнателен контрол върху случващото се с и около нас. Чрез осъзнаването на своите мисли и емоции, ние успяваме да пренасочим собствения

си фокус. Така можем да го отдалечим от всичко, което ни дърпа надолу и да насочим усилията си към нещо смислено. Ако променим отношението си спрямо личните си интереси и интересите на другите, бихме могли да избегнем множеството конфликти. В свят, където общественото благо се цени повече от индивидуализма, световният ред би бил постигнат много по-бързо и лесно. Разделението „аз и останалите“ трябва да бъде заменено с краткото и точно „ние“. „Ако не можеш да промениш света, промени отношението си към него.“ Промяната на отношението ни към обществото, към различните и към случващото се е първата крачка.

Лиляна Йорданова,
11 „а“ клас

Диалог с историята

„Елена Грънчарова – синоним на смелост и обич към родината. Наричат я „спасителката“ на Горна Оряховица. Реално в града ни въстанието не е избухнало. По-голяма част от мъжете са заловени. Градчето остава без мъжко население. Около него се събират черкезки банди с идеята да грабят, палят и безчинстват. Когато вижда това, Елена Грънчарова удря камбаната на църквата и събира жените и шествието потегля към Търново. Елена Грънчарова отива при пашата, изтегля сабята му и му казва да накаже тези, които смята за виновни, но да не дава черкези и други банди да опустошават тъкмо процъфтяващата Горна Оряховица. Пашата, смаян от храбрата българка, възкликва: „Нека бъде волята ти!“. Разпорежда две роти редовна войска веднага да тръгнат към Горна Оряховица, за да защитят населението от башибозушките орди. Всъщност битката с поробителя е започнала много отдавна, много преди т.нар. женски бунт, воден от смелата спасителка Елена Грънчарова, който остава в историята като един от символите на Априлското въстание в Горна Оряховица, тогава столица на Първи революционен окръг. Обичана и почитана от всички, Елена Грънчарова дочаква Освобождението и живее много години след него като всепризнат защитник и съветник на гор-

нооряховчани. Записва синовете си във военни училища, за да служат храбро на новоосвободеното си отечество. Възхищавам се на тази силна, борбена и жертвоготовна жена, която се бори за моя град.“

Ванеса Цветанова,
6 „г“ клас

Мими и куклата Попи

Мими беше самотно сираче в дом за деца. Ходеше на училище, но си нямаше приятели. Един ден, когато се прибираше от игра, тя разбра, че има кандидат-осиновици за нея. Тогава се зарадва и се почувства щастлива. Минаха дни. Мими вече си имаше дом... На леглото стоеше една много красива кукла. От щастие момичето прегърна играчката и тогава чу

глас:
- Ох, боли ме!
- Съжалявам, не исках да те нараня! – каза Мими.
Зарадва се, че си има другарче – казваше се Попи. С нея сподели всичко за живота си. Попи учеше момичето как да създава приятелства, помагаше му

в трудни моменти и му показваше как да преодолява изпитанията. Това се казва мечтан приятел!
Дойде моментът за тортата и свещичките. Това беше осемнадесетият рожден ден на Мими. Прекрасен празник!
- Съжалявам, Мими, но трябва да ти кажа нещо.

Вече нямаш нужда от мене. Скъпа, щом навършиш осемнадесет години, аз ставам обикновена кукла, а ти след време трябва да ме дадеш на детето си.
Мими се разплака, усети силна болка, нещо сякаш я прободеше в сърцето..
- Довиждане, Мими! – с последен дъх каза Попи. Момичето я прегърна и целуна. Беше благодарна на Попи.
След години Мими стана родител и направи това, което й каза необикновената кукла. Дъщеря й получи Попи – незаменим приятел, подкрепа в трудни моменти. Детето съобщи на майка си, че куклата е жива. Мими се усмихна.

Виктория Любенова,
5 „а“ клас

Моето училище
В моето училище любимо
детски смях и глъчка има.
Само през ваканциите тука
тишина цари и скука.
Всяка сутрин качвам стъпалата
с нетърпение отварям аз вратата.
Зная, всички дни са интересни –
пълни с учене и песни.
Нощем даже аз сънувам,
че към теб, училище, пътувам.
В теб ме чакат моите другари,
вперили очи в буквари.
Тук се уча да чета, да пея,
да мечтая и да знам
защо живея.

Велизара Цветкова,
3 „г“ клас

МЕЧТАТЕЛИТЕ, КОИТО ЩЕ ПРОМЕНЯТ СВЕТА

Ако имах Вълшебна пръчица,

бих променил света, въпреки че вълшебства не съществуват.

Бих прекратил световния глад и войните, бих спрял бедността - всички да имат достоен живот и да не им липсва нищо. Да няма болести, всички да са щастливи, да няма расова дискриминация. Да няма бездомни животни. Хората да се грижат отговорно за тях, за да се чувстват щастливи, защото те също са живи същества и имат емоции.

Бих променил хората - при нужда да помагат на други - да са добри и състра-

Полина Димитрова, 10 „б“ клас

гателни. Да не проявяват егоизъм и надменност.

Бих дал на всички радост и здраве. Хората да са изпълнени с любов един към друг и да не мислят лошо на никого. Бих сбъднал желанията и мечтите на всички.

Ако имах право само на 2 вълшебства, те щяха да бъдат здраве и щастие, защото те са най-важни. Всеки заслужава да е здрав, за да се труди и да дава своя принос към обществото. Човек е щастлив, когато са щастливи хората до него, когато светът живее в мир и в хармония с природата, когато няма насилие, болести и омраза.

Ако имах вълшебна пръчица, щях да направя Земята райски кът.

Антон Точев
6 „б“ клас

Петя Йорданова, 7 „б“ клас

Кристо Киров, 5 „б“ клас

Ако мога да пътувам във Времето,

щях да правя много интересни и различни неща. Бих се връщала в миналото, но бих отишла и в бъдещето, за да видя какъв ще е животът след няколко години.

Първо щях да се върна хиляди години назад, за да видя какъв е бил животът преди всички да се появят. Бих пожелала да проследя различ-

ни епохи и векове, за да погледна как са живели хората в най-ранните години на своето развитие. Не бих пропуснала и да обърна поглед към миналото, за да видя родителите си като малки. Разбира се, за да обогатя знанията си по история, ще искам да се върна във времето, за да проследя събитията, важни за историята на страната ни. Най-накрая ще „задействам машината“ отново назад - в детството ми. Там искам да преживея отново най-хубавите моменти със

Ивана Петкова, 12 „б“ клас

семейството и приятелите ми. Не бих се колебала да погледна и в бъдещето. Желая да надникна в него и да се уверя, че ще завърша и открия своята професия. Би ми било интересно да видя семейството си отново - къде живеят, как се чувстват, какво правят....

Несъмнено бих се телепортирала и много напред в бъдещето, за да науча дали ще има роботи, летящи коли и подобни странни неща. Искам да проследя дали ще са създадени нови професии, които днес не съществуват, но пък тогава ще са нещо обичайно.

Всичко това би било голяма привилегия, ако ми се случи. Има толкова много неща, които може да направиш, ако пътуваш във времето. Но нека не забравяме, че най-ценните и най-важните неща са сега, и трябва да им се насладим!

Борислава Ангелова
6 „а“ клас

Елизабет
Иванова,
5 „б“ клас

Ако бях учител,

щях да преподавам история. Според мен, това е един важен предмет за миналото. Щях да съм организирана и търпелива към учениците си. Времето, прекарано с тях, щеше да бъде едно предизвикателство за мен. Всеки ден в училище щеше да е различен и забавен. В междучасията щях да си комуникирам с тях по различни теми - за домашно или за нещо друго. Щях да преподавам уроците си по ин-

тересен начин, който ги забавлява, но същевременно и да ги образова. Нямах да повишавам

тон, а щях да решавам конфликтите по спокоен начин. Щях да пропускам скучните подробности в урока, като по този начин той щеше да стане още по-интересен.

Учителите ни учат на най-важните неща в живота - как да пишем, четем и общуваме. Да бъдеш учител не е само професия. Да бъдеш учител е дълг към учениците и към самия себе си. Бих се радвала, ако един ден сбъдна тази своя мечта!

Йоана Литовска
6 „а“ клас

Йоан Георгиев, 5 „в“ клас

Стоян Багалев, 5 „в“ клас

